

Mindretallet formener nemlig, at enten kan den store Befolkning ikke anses for selvstændig nok til at træffe sit Valg, og i saa Tilfælde er det de lovgivende Myndigheder i Danmark, som bør afgøre Sagen alene, og ikke de faa Vælgere til Kolonialraadene, eller ogsaa maa Befolkningen anses for selvstændig nok, og i saa Tilfælde bør Spørgsmaalet stilles til den og ikke til Vælgernes til Kolonialraadene, hvis Opgave det nærmest er at give Raad i administrativ Henseende.

Ved en saadan Afstemning maa Sagen dernæst være endelig afgjort i den Retning, Befolkningens Flertal udtaler sig for. Mindretallet kan derfor heller ikke slutte sig til Flertallets Indstilling først at tage endelig Stilling til Konventionen, efter at den omtalte Afstemning er foretagen.

I Anledning af de af fornævnte Mindretal fremsatte Bemærkninger om, at ogsaa det foregaaende Ministerium i det væsentlige har godkendt den foreliggende Traktat, og at Opgaven for Kolonialraadene nærmest er at give Raad i administrativ Henseende, maa Flertallet tage udtrykkeligt Forbehold, idet ingen af disse Bemærkninger af Flertallet kunne erkendes for rigtige.

Et Mindretal, bestaaende af 21 Medlemmer, nemlig: *Andersen, Berthelsen, Bojsen, Gundersen, H. C. Hansen, N. Hansen, Oct. Hansen, Holm, K. Jensen, S. Jensen, Jensen-Stengaarden, Johansen, Jørgensen, Kofoed, Madsen-Mygdal, Møller, Olesen, Rasmussen, Sørensen-Egaa, Vestergaard* og *Simonsen-Vestergaard*, tilraader Landstinget at tiltræde Folketingets Beslutning af 14de Marts d. A. om Vedtagelse af Konventionen af 24de Januar 1902.

Til Begrundelse heraf skulle vi med alt fornødent Forbehold over for forskellige Bemærkninger i Flertallets Betænkning indskrænke os til følgende:

At Øerne i de sidste 30 Aar ere gaaede stærkt tilbage, samtidig med, at de i stigende Grad ere blevne en Byrde for den danske Statskasse, er en Kendsgerning. Tid efter anden ere vi naaede dertil, at vi den 31te Marts 1901 havde et Tilgodehavende i Vestindien paa forskellige Poster, til Beløb 13,243,018 Kr. 30 Øre. Dette Tilgodehavende vil i dette Øjeblik være steget til omtrent 14 Mill. Kroner paa Grund af det store aarlige Underskud, der nu er vokset til henad $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Der er ikke Udsigt til nogen væsentlig Forandring i denne Tingenes Tilstand, saa længe Øerne ere i dansk Besiddelse, lige saa lidt som der er Udsigt til, at Rigsdagen, foruden de store Ofre, der allerede ere bragte, skulde gaa med til yderligere at bevilge store Pengebeløb til mulige Forsøg i saa Henseende. Derimod turde der være overvejende Sandsynlighed for, at den eneste Redning for Øerne vil være Forbindelsen med den Stat, hvortil de ere knyttede ved væsentlige Interesser, særlig deres Handel og Vareomsætning.

Traktatens Vedtagelse vil efter vor Formening have følgende Betydning:

1. Den danske Stat faar udbetalt et kontant Beløb af $18\frac{2}{3}$ Mill. Kr., bevarer sine Fordringer i Fællessukkerkogerierne og andre Privatejendomme, og fritages dernæst for det aarlige Tilskud, der alene repræsenterer en Kapitalværdi paa mellem 15 og 20 Mill. Kroner.

2. Øernes Befolkning vil have traktatmæssig Sikkerhed for, at de „vedblive at nyde alle private, kommunale og religiøse Friheder, som ere dem tilstaaede ved de nu gældende Love“, og dersom disse Love forandres, have Beboerne endvidere traktatmæssig Sikkerhed for, at de i hvert Fald ikke derved „skulle bringes i en ugunstigere Stilling i Henseende til de ovenomtalte Rettigheder og Friheder end de nu nyde“.